

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobců: a) F. M.,** bytem „X“, **b) Ing. L. M.,** bytem „X“, zastoupené zmocněncem, F. M., **proti žalovanému: Magistrátu města Chomutov, odbor ekonomiky,** se sídlem v Chomutově, ul. Zborovská č. p. 4602, PSČ 430 28, **v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci u Krajského soudu v Ústí nad Labem společně podali dne 31. 12. 2010 podání ze dne 29. 12. 2010 (ve znění doplnění ze dne 13. 1. 2011, ze dne 14. 2. 2011 a ze dne 15. 3. 2012), které obsahovalo mj. jejich společnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného Magistrátu města Chomutov. Předmětnou žalobou, která byla soudem zaevidována pod sp. zn. 15 A 19/2012, se žalobci domáhají, aby soud rozsudkem vyslovil, že *žalovanému se ukládá do tří dnů od právní moci rozsudku zdržet se zasahování do majetkových práv v bytě žalobkyně b) a v téže lhůtě, aby byl žalovaný povinen vrátit zpět žalobkyni b) částku 1.884,-Kč s úrokem z přeplatku počínaje od 25. 11. 2010 ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního čtvrtletí.*

V žalobě ve znění jejich doplnění ve vztahu k tvrzenému nezákonnému zásahu žalovaného žalobci uvedli, že správce daně dne 25. 11. 2010 při provádění exekuce v bytě žalobkyně b) si od ní nepřipustně vynutil úhradu částky 1.884,-Kč na základě vadného exekučního titulu, a to exekučního příkazu ze dne 24. 11. 2010, č. j. ExM/276/2010/OE/Dvo, na prodej movitých věcí, kdy částka ve výši 1.684,-Kč byla poukázána na úhradu splatného

daňového nedoplatku na místním poplatku za komunální odpady za rok 2005, 2006, 2007, 2008 a 2009 a kdy částka ve výši 200,-Kč byla poukázána na úhradu exekučních nákladů.

Na místě prováděné exekuce žalobce a) se svojí manželkou, a tedy žalobkyní b), vykonavatele marně upozorňovali, že k exekuci dochází v bytě žalobkyně b), která má tento byt od roku 1997 ve vlastnickém užívání, a tedy ještě před uzavřením manželství se žalobcem a) v srpnu 2000. Vedle toho žalobce a) marně požádal o odklad výkonu exekuce a při provádění exekuce pak marně namítal, že pro nařízení a provedení exekuce nebyly splněny podmínky, protože jednak ve skutečnosti existují dva různé platební výměry za stejná poplatková období a jednak výzvu k plnění v náhradní lhůtě s poučením o možnosti podat vůči ní odvolání správce daně dosud žalobci a) nezaslal. Navíc v dotyčném exekučním příkaze správce daně nepřiznal žalobci a) právo proti němu podat odvolání, když v tomto rozhodnutí pouze připustil podání námitek, o nichž správce rozhoduje sám. Dále žalobce a) při provádění exekuce marně namítal, že nemá k dispozici žádný majetek a ani finanční prostředky, protože na jeho majetek usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 7. 2004, č. j. 10 K 29/95 – 390, byl prohlášen konkurs, který dosud trvá, a proto jeho veškerý majetek, jakož i příjmy podléhající výkonu rozhodnutí patří pouze do konkursní podstaty a tudíž nelze provádět na majetek úpadce výkon rozhodnutí. Vykonavatelé však k okolnostem konkursu nepřihlíželi s tím, že konkurs se předmětné pohledávky netýká a zahájili soupis majetku žalobkyně b), a tedy třetí osoby, o němž si byli vědomi toho, že nepatří do vlastnictví žalobce a). Žalobkyně b) na základě toho pak marně namítala, že dispoziční právo k bytu, kde probíhala exekuce, má od roku 1997 a že veškeré vybavení bytu si pořídila ještě v době před uzavřením manželství se žalobcem a). Následně vykonavatelé žalobkyni b) důrazně vykážali z bytu, aby v její nepřítomnosti mohli provést zcizení jejího majetku. Jelikož žalobce a) i žalobkyně b) protestovali proti vykážání žalobkyně b), vykonavatelé přivolali strážníky městské policie, aby ji za použití donucovacích prostředků násilím vyvedli. V této souvislosti žalobce a) podotkl, že vykonavatelé nedbali ani jeho upozornění na skutečnost, že při provádění exekuce majetku má dlužník právo na přítomnost svědka. Na základě těchto skutečností proto žalobce a) přivolal Policii ČR, aby na místě zajistila oprávněnost vstupu vykonavatelů do bytu žalobkyně b), kteří se jí ničím neprokázali. Ovšem přivolaná Policie ČR žalobce a) pouze odkázala na řešení sporu občanskoprávní cestou, přičemž celému incidentu přihlíželi všichni obyvatelé bytů v domě. Na podporu svých tvrzení žalobce a) zmínil důkazní prostředky v podobě výpovědí policistů Policie ČR, dále výpovědí strážníků městské policie a kamerovým záznamem žalovaného.

Dále žalobce a) uvedl, že poté, co byla žalobkyně b) vykonavatelí vykážána z bytu a bylo zahájeno zcizování jejích věcí, přivedla si na pomoc svoji dceru Mgr. E. Y., advokátku, aby vykonavatelům vysvětlila nezákonnost jejich jednání. Vykonavatelé žalobkyni b) však k tomu sdělili, že buď spornou pohledávku uhradí, nebo jí odvezou její věci a ona pak může svůj nárok uplatnit u soudu vylučovací žalobou. Na základě této skutečnosti pak žalobkyně b), aby předešla mnohaletým sporům o svůj majetek, kdy u místně příslušného Okresního soudu v Chomutově činí obvyklá délka soudního řízení 5 až 10 let a kdy sepisované věci z podstatné části představoval movitý majetek, k němuž se jí vážou vzpomínky na své zesnulé rodiče a bratra, neboť tento majetek od nich dostala v letech 1980 až 1988 jako dary, byla nucena si půjčit peníze a na místě uhradit za žalobce a) sporný exekuční příkaz. Žalobkyně b) byla tedy pod pohrůžkou zcizení jejího majetku žalovaným donucena k nedobrovolné úhradě sporného dluhu žalobce a). Žalobkyně b) tak byla žalovaným donucena proti své vůli plnit povinnosti za třetí osobu, přičemž byla přinucena, aby ke své škodě si vytvořila peněžní závazek u další

osoby. Na podporu těchto tvrzení pak žalobce a) zmínil důkazní prostředky v podobě zápisu protokolu o exekuci, potvrzení o příjmu platby, kamerovým záznamem žalovaného popř. výpověďmi svědků.

V návaznosti na shora uvedené skutečnosti žalobce a) připustil, že správce daně je sice povinen přijmout platbu provedenou kýmkoliv za daňového dlužníka, ovšem tuto platbu může přijmout pouze v souladu s dobrými mravy a v dobré víře, že ten, kdo platbu provádí, ji hradí dobrovolně ze svého přesvědčení. Státní moc má totiž sloužit všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Nelze proto nikoho žádným způsobem nutit, aby konal něco proti své vůli, byť třeba i pod pohrůžkou zcizení jeho věcí na mnoho let trvající dobu. Žalobce a) trvá na tom, že žalovaný při provádění exekuce postupoval v rozporu se zákonem, a proto by měl vynucený přeplatek na místním poplatku za komunální odpad vrátit zpět nedobrovolnému plátcí. V této souvislosti žalobce zmínil, že žalovaný následně vadný exekuční příkaz ze dne 24. 11. 2010 zrušil svým rozhodnutím ze dne 1. 12. 2010, č. j. MMCH/123430/OE/DvoM, ovšem jen pro v něm obsažené vadné poučení. S tímto důvodem pro zrušení ovšem žalobce a) nesouhlasil, a proto vůči zrušujícímu rozhodnutí podal odvolání. Správce daně totiž v exekučním příkaze ze dne 24. 11. 2010 sice tvrdil, že podle vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 8. 6. 2010, č. j. VVN – 9200021709/2010/OE/Pej, žalobce a) dluží na místním poplatku částku 1.684,-Kč splatnou v zákonné lhůtě k 8. 6. 2010 s tím, že byl správcem daně vyzván k zaplacení tohoto daňového nedoplatku v náhradní lhůtě výzvami ze dne 23. 6. 2005, č. j. 9200021709/1.pol./2005/OE, ze dne 28. 12. 2005, č. j. 9200021709/2.pol./2005/OE, ze dne 23. 6. 2004, č. j. 9200021709/1.pol./2004/OE, a ze dne 1. 12. 2004, č. j. 9200021709/2.pol./2004/OE, což ale není pravda. Správce daně žalobci a) žádné výzvy k plnění v náhradní lhůtě nezasílal, což mu potvrdila pracovnice vykonávacího řízení dne 1. 12. 2010. Navíc výkaz nedoplatků je vadný i proto, že na různá daňová období existuje několik platebních výměrů na stejnou poplatkovou povinnost, a tudíž tento výkaz jako podklad pro nařízení výkonu rozhodnutí je neúčinný. Tyto skutečnosti pak žalobce a) v žalobě velmi detailně rozvedl.

Žalobce a) má za to, že pokud před zahájením exekučního řízení nebyla zaslána výzva k uhrazení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě, která nebyla ani řádně vyměřena rozhodnutím dle ust. § 32 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), pak neexistoval bezvadný exekuční titul. Ovšem kdyby žalobce a) mohl před zahájením exekučního řízení seznat rozhodný obsah exekučního titulu, k jehož úhradě by byl vyzván výzvou k plnění v náhradní lhůtě, pak by se mohl v této fázi řízení bránit námitkou, že exekuční titul vůči němu není právně účinný. Žalobce a) trvá na tom, že provedením exekuce na majetek jeho manželky, a tedy žalobkyně b), bez exekučního titulu bylo zneužito právo na jeho úkor a v neprospěch žalobkyně b) ve prospěch správce daně. Žalobce a) rovněž trvá na tom, že pokud neexistují bezvadné platební podklady k zahájení exekučního řízení a navíc i existovaly zákonné překážky ve smyslu ust. § 14 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „konkursní zákon“), k provedení exekuce na majetek žalobce a) v době jeho úpadku, pak byl exekuční příkaz nezákonně vydán a provedení exekuce na finanční majetek žalobkyně b) za účelem sporného poplatku za odpad považuje žalobce a) za nezákonný úkon správce daně, jenž si pod pohrůžkou vynutil úhradu tohoto poplatku od žalobkyně b) a platbu od ní v přítomnosti její advokátky i přijal.

V návaznosti na právě uvedené žalobce a) zdůraznil, že správce daně si od žalobkyně b) při provádění exekuce v jejím bytě vynutil úhradu částky 1.884,-Kč z vadného platebního

titulu, kterou po zrušení exekučního příkazu ze dne 24. 11. 2010, k čemuž došlo až v době po provedení exekuce, následně rozhodnutím ze dne 1. 12. 2010 o daňovém přeplatku, rozepsal na úhradu místních poplatků za rok 2005 až 2009. Žalobce a) sice vůči tomuto prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 1. 12. 2010 v rámci odvolacího řízení namítal, že úhradu částky 1.884,-Kč si správce daně vynutil od třetí osoby pod pohrůzkou zcizení jejího výlučného majetku, kdy žalobkyně b) tuto platbu provedla proti své vůli, pod nátlakem a nedobrovolně, avšak žalovaný prvoinstanční rozhodnutí ze dne 1. 12. 2010 rozhodnutím ze dne 9. 12. 2010 potvrdil.

Žalobce a) považuje za nesprávný závěr žalovaného o tom, že jako daňový subjekt a úpadce v jedné osobě nedoložil, který majetek podléhá konkursu, když žalovaný si musel být vědom toho, že veškerý majetek žalobce a) jako úpadce patří do konkursní podstaty po celou dobu konkursu až do jeho zrušení. Taktéž je tedy nesmyslný závěr žalovaného o tom, že prohlášení konkursu se týká pouze majetku a pohledávek z podnikatelské činnosti daňového subjektu.

Žalobce trvá na tom, že žalovaný při exekučním výkonu dne 25. 11. 2010 nepostupoval v souladu se zákonem, když se neprokázal žádným oprávněním ke vstupu do prostorů bytu žalobkyně b), následně ji vykázal a v bytě otvíral skříně a zásuvky a zcizoval věci. Aby tak žalovaný mohl činit, musí mít k dispozici bezvadný právní důvod i oprávnění, kterým je povinen se prokázat, což však dosud žalovaný neučinil a již ani učinit nemůže, neboť vadný exekuční příkaz ze dne 24. 11. 2010 sám zrušil. K tomu žalobce a) doplnil, že při exekuci provedené dne 25. 11. 2010 v bytě žalobkyně b) se žalovaný neprokázal oprávněním ke vstupu do jejího bytu, navíc žalovaný předal žalobci a) stejnopis k provedení exekuce a ke vstupu do zcela jiného bytu.

Dále žalobce bez bližšího zdůvodnění zmínil, že z prvoinstančního rozhodnutí ze dne 1. 12. 2010, o němž bylo rozhodováno rozhodnutím ze dne 9. 12. 2010, vyplývá, že žalovaný k 1. 12. 2010 část vynuceného přeplatku dne 25. 11. 2010 použil na místní poplatek za rok 2009 ve výši 200,-Kč a za rok 2009 až 2010 eviduje nedoplatek pouze ve výši 668,-Kč.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že exekuční příkaz ze dne 24. 11. 2010 na prodej movitých věcí žalobce a) byl vydán na základě vykonatelného výkazu nedoplateků ze dne 8. 6. 2010 pro částku 1.684,-Kč, kdy se jednalo o dluh žalobce a) na místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů za roky 2005 až 2008. Dle žalovaného v době vydání dotyčného exekučního příkazu a také dne 25. 11. 2010 byly v platnosti pouze dva platební výměry, a to jeden za období roku 2008 (ze dne 11. 11. 2008, č. j. PV2008-9200021709/2008/OE) a jeden za období roků 2005 až 2007 (ze dne 7. 7. 2008, č. j. PV1-9200021709/2008/OE). Dále žalovaný uvedl, že pokud žalobce a) namítá, že mu neumožnil podat odvolání proti citovanému exekučnímu příkazu, tak je pravdou, že žalobce a) byl poučen o možnosti podat vůči tomuto rozhodnutí námítky, čehož žalobce a) využil. Ovšem následně žalovaný uznal své pochybení spočívající v nezaslání výzvy k zaplacení v náhradní lhůtě a v neumožnění žalobci a) podat odvolání vůči dotyčnému exekučnímu příkazu, a proto exekuční příkaz ze dne 24. 11. 2010 dne 1. 12. 2010 zrušil.

K vlastnímu průběhu exekuce ze dne 25. 11. 2010 žalovaný uvedl, že exekuce byla prováděna v místě, kde měl podle jeho zjištění žalobce a) svůj majetek, a proto byl žalovaný oprávněn zjednat si do tohoto místa přístup, a to i tehdy, jestliže se jednalo o byt ve výlučném vlastnictví žalobkyně b). Žalovaný trvá na tom, že vykonavatel předložil žalobcům

k nahlédnutí pověření k provedení exekuce, přičemž žalobce a) jej podepsal na důkaz toho, že byl s jeho obsahem seznámen a tato písemnost je součástí správního spisu. Žalovanému přitom není známo, jak se do dispozice žalobce a) mělo dostat pověření k provedení exekuce vůči jinému dlužníkovi. Vykonavatel postupoval v souladu se zákonem při soupisu věcí, o kterých se domníval, že patří žalobci a), jelikož žalobci nebyli schopni prokázat, že movité věci, které se nacházely v předmětném bytě, jsou ve výlučném vlastnictví žalobkyně b). A protože exekuce je neveřejná, byla žalobkyně b) požádána, aby z bytu odešla, přičemž soupis movitých věcí byl zahájen za přítomnosti tří dalších osob. Není pravdou, že by žalobci bylo upřeno právo na přítomnost svědka. Rovněž tak žalovaný trvá na tom, že žalobkyni b) nikdo nenutil, aby dlužnou částku za žalobce a) zaplatila dobrovolně. V návaznosti na to pak žalovaný zdůraznil, že v důsledku této úhrady ze strany žalobkyně b) vykonavatel okamžitě upustil od sepisování movitého majetku a k soupisu tak vůbec nedošlo.

Dále žalovaný uvedl, že konkurs byl veden na žalobce a) jako na podnikatele, přičemž předmětná exekuce směřovala proti nepodnikající fyzické osobě a navíc byla nařízena pro dluhy, které žalobci a) vznikly po prohlášení konkursu.

Žalovaný je přesvědčen, že žalobci neoprávněně požadují, aby mu bylo zakázáno zasahovat do majetkových práv v bytě žalobkyně b) a aby mu byla uložena povinnost vrátit žalobkyni b) částku 1.884,-Kč. Jako správce daně je nejen oprávněn, nýbrž i povinen vymáhat daňové nedoplatky, a to dle svého uvážení všemi způsoby, které mu zákon umožňuje. Pokud tedy žalovaný zjistil, že žalobce a) má svůj majetek umístěný v bytě žalobkyně b), byl oprávněn (samozřejmě po splnění všech zákonných podmínek) tento majetek postihnout výkonem rozhodnutí. Pokud s tímto postupem žalobkyně b) nesouhlasí a tvrdí, že sepsaný majetek je jejím výlučným majetkem a není postižitelný výkonem rozhodnutí, má možnost se proti prodeji tohoto majetku v exekuci bránit, a to zejména vylučovací žalobou dle ust. § 267 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“). Tento postup však není možné uplatnit dříve, nežli dojde k postižení takového nepostižitelného majetku výkonem konkrétního rozhodnutí. V žádném případě však není možné, aby soud do budoucna vyslovil obecný a ničím neomezený zákaz „zasahování do majetkových práv v bytě žalobkyně b)“, neboť takový postup by v důsledku vedl k tomu, že žalobkyně b) by byla ve svém bytě chráněna před jakoukoliv exekucí z jakéhokoliv titulu, a to i pokud by byla vedena přímo proti její osobě.

Závěrem žalovaný uvedl, že exekuční příkaz ze dne 24. 11. 2010 byl zrušen a dlužná částka, pro kterou byla exekuce nařízena, byla uhrazena. Proto v souvislosti s touto exekucí žalobcům další „zásah do majetkových práv v bytě žalobkyně b)“ nehrozí. K navrhované povinnosti žalovaného vrátit žalobkyni b) částku 1.884,-Kč žalovaný podotkl, že pro takový postup není důvod, neboť dle ust. § 59 odst. 7 daňového řádu je správce daně povinen přijmout každou platbu daně, i když není provedena daňovým dlužníkem, a zachází s ní stejným způsobem, jako by ji vykonal daňový subjekt. Vrácení platby tomu, kdo ji za dlužníka zaplatil, není přípustné. Dlužná částka nebyla získána prodejem movitých věcí žalobce a) v exekuci, která byla následně pro pochybení žalovaného zrušena, nýbrž byla žalobkyni b) uhrazena dobrovolně a použita výhradně k úhradě dluhů žalobce a) vůči žalovanému. Z tohoto důvodu nemůže být považována za neoprávněný prospěch žalovaného.

V následně učiněné replice žalobce setrval na všech žalobních tvrzeních, přičemž zdůraznil, že tvrzení žalovaného obsažená v jeho písemném vyjádření k žalobě jsou pouze účelově spekulativní, jimiž se žalovaný snaží zprostit viny z neoprávněného zásahu do

základních práv žalobců. Žalovaný totiž jednak tvrdí, že exekuční příkaz ze dne 24. 11. 2010 byl vydán na základě vykonatelného výkazu nedoplatků ze dne 8. 6. 2010 pro částku 1.684,- Kč, a naproti tomu pak přiznává, že žalobci a) neumožnil podat vůči dotyčnému exekučnímu příkazu odvolání a že mu nezaslal výzvu k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, což se projevilo tím, že následně exekuční příkaz ze dne 24. 11. 2010 zrušil. V důsledku toho, že žalovaný před vydáním exekučního rozhodnutí znemožnil žalobci a) realizaci svých práv na obranu proti nepravomocnému a nevykonatelnému výkazu nedoplatků, o němž se žalobce a) poprvé dozvěděl až v době při provádění vlastní exekuce z dotyčného exekučního příkazu ze dne 24. 11. 2010 k zásahu do práv žalobců došlo pouze na základě pokynu žalovaného, neboť žalovaný postrádal způsobilé exekuční rozhodnutí. Dále žalobce a) zdůraznil, že konkurs, který byl prohlášen soudem na jeho majetek, dosud trvá, a proto veškerý majetek, jakož i jeho příjmy dle ust. § 14 odst. 1 písm. e) konkursního zákona nebylo možné v době trvání konkursu postihnout výkonem rozhodnutí. Přes tuto skutečnost však žalovaný dne 25. 11. 2010 k uspokojení své pohledávky vůči jeho osobě provedl v bytě žalobkyně b) exekuční soupis jejího majetku a hodnot jejích věcí, a to přes opakované upozorňování na probíhající konkursní řízení ohledně žalobce a) a na to, že sepisované věci jsou ve výlučném vlastnictví žalobkyně b). Žalovaný však tohoto upozorňování nedbal a trval na tom, že buď sporná exekuční pohledávka bude na místě uhrazena, anebo sepsané věci budou odvezeny s tím, že se pak může mnoho let u soudu domáhat jejich vyloučení z exekučního soupisu. Nátlakem žalovaného byla žalobkyně b) donucena dlužnou částku ve výši 1.884,-Kč si vypůjčit a uhradit ji za žalobce a) jakožto třetí osobu. Nesouhlasí s tím, že by žalobci nebyli schopni prokázat původ sepisovaných věcí, když na místo exekuce byla pozvána jako svědkyně dcera Mgr. E. Y., která měla potvrdit, že sepsané věci si žalobkyně b) dovezla pro sebe v roce 1997 z Ukrajiny a tedy již 5 let před uzavřením sňatku se žalobcem a). Toto svědectvím ovšem žalovaný odmítl. Žalobce a) rovněž trvá na tom, že žalovaný se dopustil nepřípustného zásahu, pokud žalobkyni b) při exekuci vykázal z jejího bytu. Taktéž dle žalobce a) není pravdou, že by mu žalovaný neupřel právo na přítomnost svědka, jelikož Mgr. E. Y., a tedy svědkyni žalobkyně b) a zároveň jeho advokátku vykázal z předmětného bytu. Žalobce a) považuje za alibistické tvrzení žalovaného, že k soupisu věcí a ani k exekuci vůbec nedošlo, když žalobkyně b) byla donucena zaplatit žalovanému za žalobce a) částku 1.884,-Kč. Svým postupem se žalovaný obohatil na úkor žalobkyně b) o částku 1.884,-Kč, přestože žalobkyně b) vůči žalovanému neměla žádnou poplatkovou povinnost. Závěrem žalobci uvedli, že žalovaný svým pokynem nesporně provedl protiprávní zásah do základních práv žalobců, aniž by existovalo rozhodnutí, avšak přesto důsledky zásahu trvají, protože žalovaný odmítá dobrovolně svůj pokyn odvolat a vydat žalobkyni b) zpět to, co mu nepatří.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobci i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Předmětnou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného soud posoudil podle části třetí třetího dílu hlavy druhé s. ř. s. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu se podle § 82 odst. 1 s. ř. s. může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo dosaženo, domáhat ochrany proti takovému zásahu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Podle ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný,

vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. V ust. § 87 odst. 2 s. ř. s. je pak zakotveno, že soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalovaným je pak podle ust. § 83 s. ř. s. správní orgán, který podle žalobního tvrzení zásah provedl.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba s ohledem na v ní obsažený žalobní petit, relevantní skutkový stav a právní úpravu obsaženou v ust. § 82 odst. 1 s. ř. s. není důvodná.

Již v úvodu odůvodnění bylo soudem zmíněno, že žalobci předmětnou žalobou (ve znění doplnění ze dne 13. 1. 2011, ze dne 14. 2. 2011 a ze dne 15. 3. 2012) se domáhají, aby soud rozsudkem vyslovil, že *žalovanému se ukládá do tří dnů od právní moci rozsudku zdržet se zasahování do majetkových práv v bytě žalobkyně b) a v téže lhůtě, aby byl žalovaný povinen vrátit zpět žalobkyni b) částku 1.884,-Kč s úrokem z přeplatku počínaje od 25. 11. 2010 ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o čtrnáct procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního čtvrtletí*

Z právě předestřené žalobního petitu tak zřetelně vyplývá, že žalobci v předmětném řízení tvrdí, že nezákonným zásahem žalovaného, který byl zaměřen přímo proti nim, byli přímo zkráceni na svých právech. Současně z právě předestřené žalobního petitu zjevně vyplývá, že žalobci se v předmětném soudním řízení nedomáhají soudního určení, že jimi tvrzený zásah byl nezákonný.

S ohledem na tuto skutečnost ve smyslu ust. § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že soud o předmětné žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, tj. ke dni 27. 6. 2013.

V návaznosti na právě uvedené je třeba zdůraznit, že pro posouzení důvodnosti předmětné žaloby má zásadní význam právě skutečnost, o jaký typ žaloby ve správním soudnictví ve smyslu ust. § 4 s. ř. s. se jedná. V dané věci má soud nesporně za to, že předmětné řízení je vedeno v intencích ust. § 82 a násl. s. ř. s., jak bylo soudem nastíněno již shora, a tedy výlučně o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 603/2005, konstatoval, že ochrana podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout. Závěry z tohoto judikátu lze přitom nepochybně aplikovat na daný případ, třebaže v důsledku novely s. ř. s. účinné od 1. 1. 2012 došlo k jisté změně právní úpravy týkající se žalob na ochranu před nezákonným zásahem. V důsledku novely s. ř. s. účinné od 1. 1. 2012 totiž došlo k významnému rozšíření tzv. 6. podmínky i na případy, kdy provedený zásah již netrvá a žalobce má možnost se nově domáhat určení, zda zásah byl nezákonný či nikoliv. To však není případ žalobců, neboť v dané věci se žalobci domáhají ochrany před zasahováním ze strany žalovaného do majetkových práv v bytě žalobkyně b) a

současně tvrdí, že důsledky tohoto zasahování, a to v podobě zadržování částky 1.884,-Kč, která náleží žalobkyni b), stále trvají.

Mezi žalobci a žalovaným není žádného sporu ohledně toho, že dne 24. 11. 2010 žalovaný vydal exekuční příkaz na prodej movitých věcí pro údajný splatný nedoplatek žalobce a) ve výši 1.684,-Kč spolu s příslušenstvím v podobě exekučních nákladů. Vedle toho mezi žalobci a žalovaným panuje shoda v tom, že tento exekuční příkaz ze dne 24. 11. 2010 žalovaný následně zrušil pro zjištěné procesní vady svým rozhodnutím ze dne 1. 12. 2010, č. j. MMCH/123430/OE/DvoM. Dále mezi žalobci a žalovaným není žádného sporu ohledně toho, že dne 25. 11. 2010 žalobkyně b) v rámci vlastního provádění exekuce v jejím bytě, když žalovaný nabyl přesvědčení, že žalobce a) má zde umístěný svůj majetek, na základě dotyčného exekučního příkazu ze dne 24. 11. 2010 žalovanému uhradila za žalobce a) částku 1.884,-Kč zahrnující jednak platbu na žalobcův splatný nedoplatek ve výši 1.684,-Kč a také platbu ve výši 200,-Kč na exekuční náklady. V této souvislosti nelze nezmínit, že sám žalobce a) k okolnostem vlastní úhrady dlužné částky žalobkyni b) uvedl, že dotyčnou platbu žalobkyně b) učinila s úmyslem, aby předešla mnohaletým sporům o svůj majetek, kdy u místně příslušného soudu činí obvyklá délka soudního řízení 5 až 10 let a kdy sepisované věci z podstatné části představoval movitý majetek, k němuž se jí vážou vzpomínky na její zesnulé rodiče a bratra, neboť tento majetek od nich dostala v letech 1980 až 1988 jako dary. Tyto pohnutky, které vedly žalobkyni b) k úhradě splatného nedoplatku žalobce a) na dotyčné místní poplatky za roky 2005 až 2009 a vzniklých exekučních nákladů, kdy k úhradě žalovanému došlo mj. v přítomnosti strážníků městské policie a hlídky Policie ČR, dle názoru soudu dokládají skutečnost, že na úkon žalobkyně b) v podobě rozporované úhrady dluhu žalobce a) a exekučních nákladů je třeba pohlížet jako na platný právní úkon ve smyslu ust. § 37 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších právních předpisů, neboť dotyčný úkon žalobkyně b) byl *stricto sensu* učiněn svobodně a dobrovolně, vážně, určitě, srozumitelně a také byl prostý omylu. Žalobci by měli vzít v potaz fakt, že dle kogentního ust. § 59 odst. 7 daňového řádu je správce daně povinen přijmout každou platbu daně, i když není provedena daňovým dlužníkem, a zachází s ním stejným způsobem, jako by ji vykonal daňový subjekt. Vrácení platby tomu, kdo ji za dlužníka zaplatil, není přípustné.

K tomu soud dodává, že již žalovaný zcela správně v písemném vyjádření k žalobě upozornil na skutečnost, že žalobkyně namísto úhrady dlužné částky za žalobce a) měla i jiné možnosti, jak uchránit majetek, který označovala za své výlučné vlastnictví. Směrem k žalobcům soud uvádí, že pokud je prováděn soupis movitých věcí nebo jsou tyto věci zabavovány a dojde k sepsání věci, která patří třetí osobě [zde žalobkyni b)] a nikoliv dlužníkovi, může se třetí osoba bránit. Buď hned na místě relevantními listinami prokázat své vlastnictví, a věc tak nebude sepsána, nebo později využít jiných zákonných institutů obrany - nejpozději do 30 dnů může u exekutora podat návrh na vyškrtnutí věci ze soupisu za současného předložení faktury a další listiny, které potvrzují tvrzení třetí osoby. Jestliže exekutor včas podanému návrhu nevyhoví, tak třetí osoba může do 30 dnů od doručení rozhodnutí podat žalobu na vyloučení věci ze soupisu ve smyslu ust. § 267 a násl. o. s. ř. Jedná se o takzvanou excindační žalobu, jež se podává u exekučního soudu. V žalobě je třeba uvést, který majetek má být z exekuce vyloučen a kterého exekučního řízení se žaloba týká. Žalobce navíc znovu musí doložit své vlastnictví. Dokud soud o žalobě nerozhodne, nesmí exekutor sepsanou věc prodat.

Dále soud uvádí, že z obsahu správního spisu, který soudu předložil žalovaný, vyplynulo, že žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 12. 2010, č. j. MMCH/125845/2010/OE/Marj,

zamítl odvolání žalobce a) vůči rozhodnutí o daňovém přeplatku ze dne 1. 12. 2010, č. j. MMCH/123440/2010/OE/DvoM, kterým ve smyslu ust. § 64 odst. 2 daňového řádu bylo rozhodnuto o převedení daňového přeplatku žalobce a) ve výši 1.884,-Kč na úhradu nedoplatku na místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů za roky 2005 až 2009. V této souvislosti soud pro úplnost podotýká, že sám žalobce a) v předmětném soudním řízení nikdy netvrdil, že by měl uhrazeny dotyčné místní poplatky za roky 2005 až 2009, přičemž pro daný případ je podružné, z jakých pohnutek či důvodů tak žalobce a) dosud neučinil, což soud rozvede ještě níže.

Na tomto místě soud podotýká, že právě uvedené závěry soud dovodil i v rámci soudního řízení vedeného pod sp. zn. 15 A 20/2013, jež bylo vedeno o žalobě žalobce a) vůči rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2010, kterým bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí ze dne 1. 12. 2010 o převedení daňového přeplatku žalobce a) ve výši 1.884,-Kč na úhradu nedoplatku na místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů za roky 2005 až 2009.

Ze shora uvedených skutečností vyplývá, že exekuční příkaz ze dne 24. 11. 2010 byl posléze dne 1. 12. 2010 žalovaným zrušen a že dlužná částka, pro kterou byla exekuce nařízena, byla uhrazena, jak soud rozvede ještě níže. Za tohoto skutkového stavu a platné právní úpravy odpadl důvod k vedení dalšího exekučního řízení, a proto v souvislosti s rozporovaným zásahem v podobě exekuce žalobcům další „zásah do majetkových práv v bytě žalobkyně b)“ nehrozí. K ochraně proti stále trvajícím důsledkům tohoto zasahování, a to v podobě zadržování částky 1.884,-Kč, která má náležet žalobkyni spolu s příslušným úrokem z přeplatku ode dne 25. 11. 2010, soud opětovně poukazuje na kogentní dikci ust. § 59 odst. 7 daňového řádu, dle něhož platí, že správce daně je povinen přijmout každou platbu daně, i když není provedena daňovým dlužníkem, a zachází s ním stejným způsobem, jako by ji vykonal daňový subjekt, s tím, že vrácení platby tomu, kdo ji za dlužníka zaplatil, není přípustné. K navrhované povinnosti žalovaného vrátit žalobkyni b) částku 1.884,-Kč proto není žádný právní důvod, když dlužná částka nebyla získána prodejem movitých věcí v exekuci, nýbrž byla uhrazena žalobkyní b) dobrovolně a byla použita výhradně k úhradě dluhů žalobce a) vůči žalovanému, a to v konečném důsledku skrze shora citované rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a) vůči rozhodnutí o daňovém přeplatku ze dne 1. 12. 2010, jímž ve smyslu ust. § 64 odst. 2 daňového řádu bylo rozhodnuto o převedení daňového přeplatku žalobce a) ve výši 1.884,-Kč na úhradu nedoplatku na místním poplatku za provoz systému shromažďování, sběru, přepravy, třídění, využívání a odstraňování komunálních odpadů za roky 2005 až 2009. Z tohoto důvodu platba ve výši 1.884,-Kč, kterou žalovaný obdržel od žalobkyně b), nemůže být považována za neoprávněný prospěch žalovaného a tedy projevem důsledků nezákonného zásahu žalovaného, jak dovozovali žalobci.

Pro posouzení předmětné žaloby na ochranu před nezákonným zásahem s ohledem na žalobní petit, z něhož zjevně vyplývá, že žalobci se v předmětném soudním řízení nedomáhají soudního určení, že jimi tvrzený zásah byl nezákonný (zde rozporovaná exekuce, která následně skončila), a také s ohledem na skutkový a právní stav věci naprosto ztrácí na významu, zda žalovaný v postavení správce daně pochybil, pokud přikročil dne 25. 11. 2010 k provádění exekuce na základě vadného exekučního příkazu ze dne 24. 11. 2010 na prodej movitých věcí a zda v dotyčném exekučním příkaze chybně nepřiznal žalobci a) právo proti němu podat odvolání, když v tomto rozhodnutí pouze připustil podání námitek, dále zda byly

splněny podmínky pro provedení exekuce, když na majetek žalobce a) byl prohlášen konkurs, který není dosud skončen, a když dle žalobce a) existuje několik platebních výměrů na stejnou poplatkovou povinnost a výzva k plnění v náhradní lhůtě s poučením o možnosti podat vůči ní odvolání nebyla žalobci a) dosud žalovaným zaslána. Rovněž tak ztrácí na významu, z jakých důvodů žalobce a) dosud neprovedl úhradu předmětných místních poplatků za roky 2005 až 2009, zda vlastní exekuční výkon mohl být prováděn v bytě žalobkyně b), dále že exekutoři hodlali provést soupis majetku žalobkyně b) a v přítomnosti koho to mělo být činěno, dále že exekutoři se neprokázali oprávněním ke vstupu do bytu žalobkyně b) a že žalovaný předal žalobci a) stejnopis k provedení exekuce a ke vstupu do zcela jiného bytu apod. Z tohoto důvodu soud nepřikročil ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. k případnému dokazování výpovědí policistů Policie ČR, dále výpovědí strážníků městské policie a popř. výpověďmi dalších svědků, kamerovým záznamem žalovaného, zápisem protokolu o exekuci, potvrzením o příjmu platby, jak zmiňoval žalobce a), neboť dokazování ve věci soud vyhodnotil jako nadbytečné.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud proto žalobnímu petitu nevyhověl a žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného jako nedůvodnou podle ust. § 87 odst. 3 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatnil a navíc mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. června 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová

